

Freesenleed

Wor de Nordseewellen trecken an den
Strand

Wor de geele Ginster bleit int grüne
Land,

wor der Möwen schrieen gell in
Stormgebrus,

dor is miene Heimat, dor bün ik to Hus.

Well'n un Wogenruschen wern min
Wegenleed

Un de witte Dünen sehn min
Kinnertied

Sehn ok all mien Sehnsucht, all min
grot Begehr,

dör de Welt to trecken, över Land und
Meer.

Woll hett mi dat Leven dat Verlangen
stillt,

hett mi al dat geven, wat min Hart
erfüllt,

all dat ist verschwunnen, wat mi drückt
und dreev,

hev dat Glück nu funnen, doch de
Sehnsucht bleev.